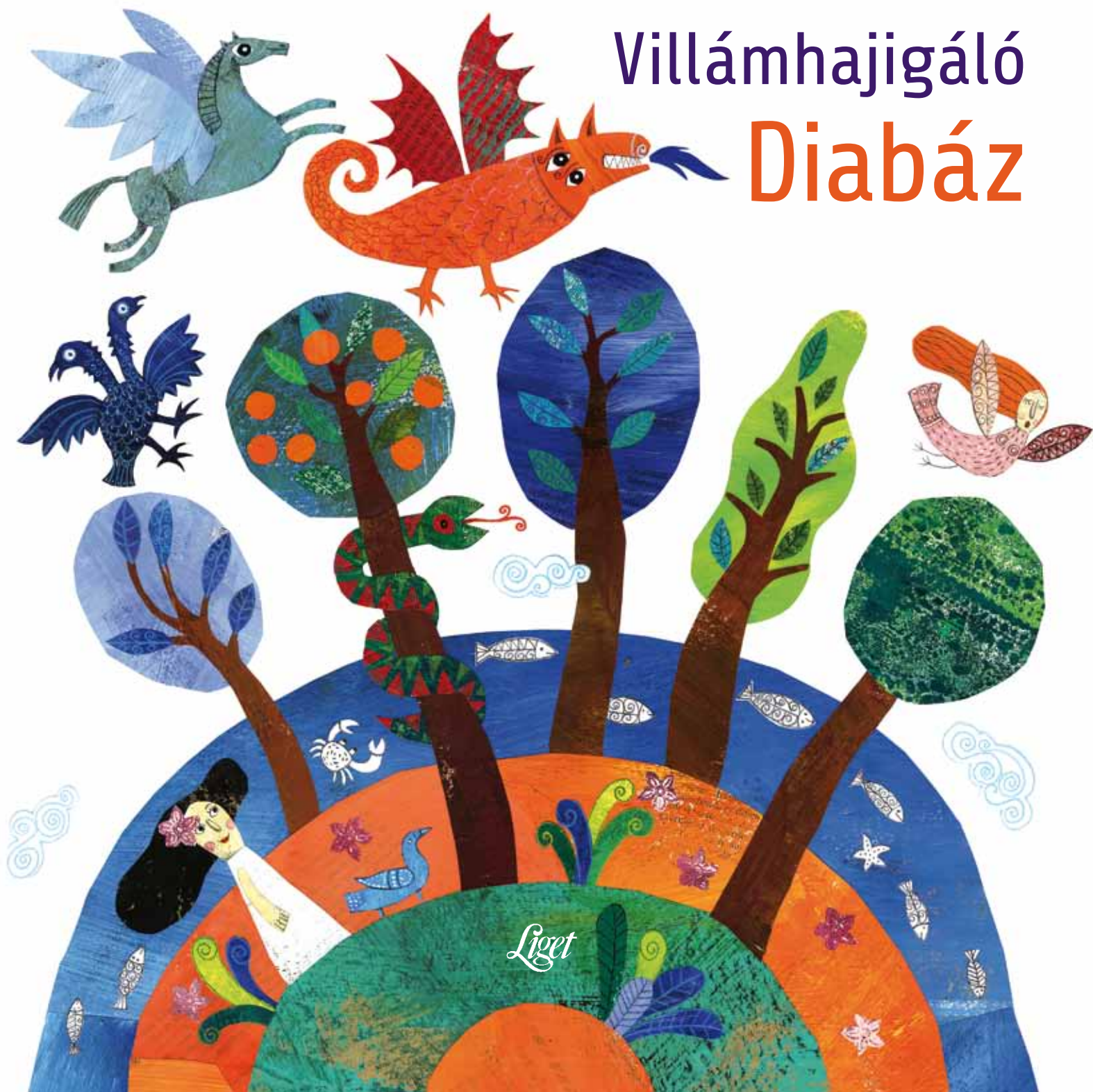

Szakács Eszter

Villámhajigáló Diabáz

Illésnek, Zakariásnak és Mikeásnak - néhány év múlva

Villámhajigáló Diabáz

Diabáz nem szerette a l vavevest és a rántott kavicsot, ami a küklopszok nemzeti  tele, és anyukája is ezt f zte ebédre minden vasárnap.

Közismert tény, hogy a küklopszok a vulkánok kürtőiben élnek. Ma már persze csak egyetlen küklopszok lakta vulkán van, az is éppen Kalliszté szigetén, ahol történetünk játszódik. Egészen kicsiny, szerény vulkán ez, de elég tágas ahhoz, hogy a gyomrában elférjen Héphaisztosznak, az istenek kovácsának műhelye, valamint fölötte, a kürtő falába vájva néhány szolgálati barlanglakás, melyben a megmaradt küklopszcsaládok élnek.

A küklopszok amúgy elég különösen festenek. Majd három méter magasak, tagbaszakadtak, és mindössze egy szemük van, a homlokuk közepén. Ráadásul teljesen szürkék: szürke a bőruk, szürke a hajuk, szürke a szemük, de még a ruhájuk is. Mintha finom kőpor lepte volna be őket fejük búbjától a lábuk hegyéig. Ha nem mozdulnak meg, olyanok, mint a szikla – a madarak néha tévedésből a fejükre is szállnak. Jellemző vonásuk még, hogy hadilábon állnak a szappannal és a vízzel. Kivéve történetünk hőstét, Diabázt.

A fiú már születésekor meghökkentette anyját és apját. Igaz, hogy épp olyannak látszott, mint a többi küklopsz csecsemő, ám amikor kinyitotta egyetlen szemét, az nem a megszokott szürke színű volt, hanem nefelejcskék. A szülei olyannyira restellték ezt, hogy eleinte inkább napszemüveget adtak rá, amikor sétálni vitték. Aztán ahogy nőtt, egyre több furcsaság derült ki róla. Például nem szerette a lávalevest és a rántott kavicsot, ami a küklopszok nemzeti étele, és anyukája is ezt főzte ebédre minden vasárnap. De Diabáz csak kavargatta, kavargatta a lávalevest, és tologatta, tologatta tányérján a rántott kavicsokat. Nem fűlt hozzájuk a foga.

– Édes fiam, hogy lesz így belőled kovácsinas?! – sóhajtott fel az apja, amikor látta, milyen kákabélú a gyerek. Hiszen a küklopszok már az idők kezdete óta Héphaisztosz segédeként dolgoztak, márpedig ehhez a munkához jó erőnlétre volt szükség. Diabáz apja, Diorit volt a mester első segédje. Ő kezelte a fújtatót, s mindig úgy képzelte, egyszer majd fia örökli ezt a fontos posztot.

Diabáz anyja nem szólt semmit. Miután hozzászokott fia nefelejcskék szeméhez, már olyannak szerette, amilyen. Azt se bánta, ha nem lesz belőle kovácsinas.

A fiú gondolatai viszont cseppet se forogtak a munka körül. Legszívesebben reggeltől estig a legidősebb küklopsz, Dolomit bácsi mellett üldögélt, aki – ördög tudja, honnan, mert a küklopszok nem a meséikről híresek – számtalan történetet tudott királyfiakról és hőstettekről. Vagy éppen arról ábrándozott, hogy ha felnő, ő is valami hőstettet fog végrehajtani. Alkonyatkor meg rendszerint kilopózott a lakásból, és a vulkán lábánál csörgedező pataokban fürdött. No, ilyet se hallott még senki! Egy küklopsz, aki szereti a vizet.

Egy nap aztán az apja megelégtelte az állandó mesehallgatást és ábrándozást és kákabélűséget. Fülön fogta, és levitte magával a kovácműhelybe, hogy kitanulja a mesterséget. Gondolta, a súlyos pöröly emelgetésétől majd megerősödik a gyerek.

A kürtő falába vájt csigalépcső vezetett le a vulkán mélyébe, ahol a műhely közepén látató fortyogott. Innen szereztek be a küklopszok a látát a vasárnapi levesükhöz. A forró, piros láva persze jól felmelegítette a levegőt, a lent dolgozó inasokról és Héphaisztoszról csak úgy dőlt a veríték. Amikor az isten észrevette, hogy Diorit a fiát is elhozta, jellegzetes, bicegő járásával eléjük ment, és nyomott egy barackot Diabáz fejére. Szerette a gyerekeket, majdnem annyira, mint a bort, amitől olyan szépen piroslott az orra. A baracknyomáshoz fel kellett állnia az üllőre, mivel a fiú már akkor is majd két méter magas volt, Héphaisztosz meg, mi tagadás, elég alacsony. Mondhatni törpe.

– Mester! – szólította meg Diorit. – Ez itt az egyetlen fiam. Haszontalan egy gyerek, csak a mesék meg az ábrándozás élte, de szeretnék szakmát adni a kezébe, hogy rendes küklopsz váljon belőle.

– Nem túl izmos a legényke – vette szemügyre Héphaisztosz. – Biztosan elbírja már a kalapácsot?

S Diabáz persze nem bírta el. Már az első percben ráejtette a kalapácsot a mester nagylábujjára, úgyhogy az fájdalmában fél lábon körbeugráta a látatavat. Diorit majd elsüllyedt szégyenében. Az ő fia ez az ügyefogyott, gyenge mamlasz? Hát ki hallott már olyan küklopszról, aki nem bír el egy vacak, húszkilós kis pörölyt?!

Kipróbálták, hátha a fújtatót majd ügyesebben kezeli. Az viszont olyan unalmas munka volt, hogy Diabáz közben elábrándozott – szokás szerint megmenteni való királylányokról –, s mivel nem figyelt oda, a forró levegővel véletlenül szemközt fújta Héphaisztoszt, akinek ettől azonnal kivörösödött és bedagadt a szeme. A nap hátralevő részében alig tudta résnyire kinyitni.

Diabáz tehát lefokozták, így egész nap csak söprögetett, és szerszámokat rendezgetett hátul a polcon.

Egy nap sürgős, határidős megrendelésük akadt. Minden kézre szükség volt, még a szabadnapos küklopszokat is behívták dolgozni. Pallasz Athéné istennő rendelt új pénzerméket, mert a régiek már pókháló vékonyságúra koptak. Az érme egyik oldalára szokás szerint a sisakos, lándzsás istennő, másik oldalára pedig a baglya képmása került.

A felnőttek sűrögtek-forogtak, már legalább az ezredik pénzdarabot öntötték ki, perc idejük se volt a fiúval törődni. Diabáz szép csöndben söprögetett, amikor egyszer csak észrevett a sarokban egy köteget otffelejtett villámot. Zeus, az istenek királya rendelte a villámokat már napokkal azelőtt, le is szállították, de erről a kötegről, úgy látszik, megfeledkeztek. Spárgával összekötve ott ficeregtek-mocorogtak egy félig kész pajzs mögött, mint akik már alig várják, hogy kiszabaduljanak.

Ahogy meglátta, hogy ott ficeregnek-mocorognak, Diabáznak valahogy egyetlen szempillantás alatt elege lett a söprögetésből és polcrendegetésből. Nem gondolkodott sokat, felkapta a villámokat, és kiosont velük a kovácműhelyből. Otthon az ágy alól

elővett egy régi sporttáskát – a papájáét, aki ifjúkorában súlyemelő-bajnok volt –, és beletette a villámokat, meg néhány hamuban sült kavicsot. Elbúcsúzott az édesanyjától, aki sírt, mint a záporosó, de meg se próbálta visszatartani. A szíve mélyén régóta érezte, hogy a fiának más sorsot szántak a Moirák. Diabáz pedig útnak indult, hogy megkeresse a világban a rá kiszabott hőstettet. Mert abban biztos volt, hogy vár rá valahol egy hőstett.

Égész nap csak ment, mendegélt, át a virágos mezőkön és sárga repceföldeken. A nap pirosra égette arcát, a cipő véresre törte lábát, mire késő délután egy eperszínű házikóhoz ért. A vadul

burjánzó kertben két nagyobbacska gyerek labdázott. Diabáz sóvárogva nézte őket a bokorból, mert tudta, ha előbújna, halálra rémülnének tőle. A behemót küklopszok ugyanis szinte soha nem hagyták el a vulkánt, így nem is szokhatták meg kinézetüket az emberek.

Lassan alkonyodott. Gondolta, itt megpihen éjszakára. Ami azt illeti, addigra elég éhes is lett, már majdnem ráfanyalodott a hamuban sült kavicsokra, amikor a gyerekek mamája kikiáltott a házból a két kislánynak, hogy menjenek vacsorázni, és Diabáz orrát hirtelen ínycsiklandó illat csapta meg.

Ilyen finomat még sohasem érzett, mivel a lávalevesnek undok, szúrós szaga van, a kőnek meg csak poros kőszaga. Nem is tudott ellenállni, elindult az illat után, melynek forrása a spájz ablakának párkányán pihent. A gyerekek mamája ide tette ki húlni egy lábostban a fahéjjal megszórt tejbegrízt, amit vacsorára főzött. Amikor ujja hegyét beledugva megkóstolta, Diabáz azonnal rádöbbsent, hogy ő világegyetében erre az ételre vágyott, csak éppen nem tudott róla. Felkapta a lábost, és visszaiszkolt a bokorba. Egy pillanat alatt behabzsolta a tejbegrízt, mi több, a lábost is kinyalta. Úgy érezte, hogy soha, de soha nem evett még ilyen finomat.

A gyerekek mamája bement a spájzba.

– Életem, te vitted ki a tejbegrízt, amit vacsorára főztem? – kiáltott ki a nagyobbik gyereknek.

Életem váltig állította, hogy nem ő volt.

– Aranyom, akkor te voltál? – kérdezte az asszony a kisebbik lányát.

Aranyom se tudott a dologról.

– Apjukom, talán te tetted a lábost máshová? – most már kicsit kétségbeesetten csengett a hangja.

De Apjukom se sejtette, hol lehet a tejbegríz.

– A fene vigye el kormost! – mérgelődött a gyerekek mamája. – Tegnap a kolbászt lopta el, ma meg a vacsoránkat. Legjobb lesz, ha elzavarom a háztól, akkor majd megtanul egeret fogni magának.

Így hát aznap az egész család csak olajbogyót és száraz kenyeret evett vacsorára, Diabáz meg életében

először úgy jóllakott, hogy a bokor mögött elnyomta az álom, és föl se ébredt, amíg másnap délben a hasára nem sütött a nap.

Amikor kinyitotta egyetlen, nefelejcskék szemét, már olyan magasan járt Hélios napisten szekere az égen, hogy nem mert kibújni a bokrok takarásából, mert a kislányok megint kint játszottak a szabadban. Ugróiskoláztak meg tollaslabdáztak, és a fiú rettenetesen szeretett volna csatlakozni hozzájuk, mivel küklpszgyerek lévén a kőhajgáláson kívül eddig más játékot nem ismert. De hát be kellett érnie azzal, hogy órákon át sóvárogva lesi őket a bokrok mögül.

Közben beesteledett, és az asszony a vacsorára főzött spenótot megint kitette húlni a spájzablakba. Tudta, hogy a macskák nem rajonganak különösebben a főzelékért, tehát az étel biztonságban van Kormostól.

Ám nem úgy Diabáztól. – „Egy életem, egy halálom” – gondolta, amikor megérezte az ellenállhatatlan illatot, azzal végigszárguldott a kerten, felkapta a lábost, és villámgyorsan visszapurizott a helyére. Hát neki a spenót is rettenetesen ízlett! Olyan mohón nyalta ki a lábost, hogy egész zöld lett tőle az orra. Még épp időben tette vissza az edényt a párkányra, de azért mégsem elég gyorsan, mert az asszony az ablakból észrevett egy Kormosnál jóval nagyobb testet a bokrok mögött. Rögtön tudta, hogy nem szegény macska tehet a tegnapi tejbegríz eltűnéséről, és örült, hogy mégsem zavarta el a háztól.

Visszament a többiekhez.

– Apjukom, valaki már megint ellopta az ételünket! – szólt a férjének.

– Ez tűrhetetlen! – jelentette ki Apjukom dühösen, mert szerette, ha a vacsora rendben és időben megérkezik a spájzablakból az étkezőasztalra.

– Szerintem is! – fakadt ki Életem, aki már nagyon éhes volt.

– Én nem bánom! – kiáltott fel Aranyom, aki utálta a spenótot.

– Tennünk kell valamit! – mondta a gyerekek mamája.

– Úgy bizony! – tette hozzá Apjukom még mindig mérgesen.

– Naná! – helyeselt Életem, aki nem szeretne volna, ha ezután le kell szoknia a vacsoráról.

– Bánom is én! – vetette oda Aranyom, és tényleg nem bánta.

Végül kifőztek egy ravasz tervet, hogyan kapják el a tolvajt.

Diabáz persze ismét úgy jóllakott a spenóttal – amihez négy kemény tojás is dukált –, hogy megint délig aludt. Akkor már nem látta értelmét, hogy aznap továbbálljon. Legalábbis ezt mondogatta magának, de igazából alig várta, hogy ismét elérkezzen a vacsoraidő.

Az asszony este kitett magáért, mert nagyon szeretne volna végre kézre keríteni a tolvajt. Bárányragut főzött a titkos családi recept szerint, és egy nagy tepsis süteményt is sütött. Gondolta, ennek senki sem tud ellenállni.

Nem mintha Diabáz akart volna. Már ragufőzés közben csorgott a nyála, hát még amikor megérezte a frissen sült sütemény mennyei illatát. Alig várta, hogy a gyerekek mamája kitegye az ételt húlni a párkányra.

Am aznap este, amikor odalopózott és megragadta a tálat és a tepsit, egyszer csak egy nagy háló hullott alá az égből, és gúzsba kötötte. Mert ez volt a családi terv. Apjukom éjjel felerősítette a hálót egy fára, aztán egész nap ott ült az ágon, és várta, mikor dobhatja rá a tolvajra.

Most aztán tényleg bajban volt a fiú. Ott állt leleplezve, jobbjában a süteménnyel, baljában a bárányraguval, és moccanni se tudott.

– Hiszen ez egy küklopsz! – ámult el a gyerekek anyja.

– Játshatunk vele? – kérdezte Aranyom felcsillanó szemmel.

– Nem tudom, elég veszélyesnek tűnik... – mondta tétován a mamája.

– Dehogyan vagyok én veszélyes! – tört ki Diabáz, aki nagyon szeretett volna a csodásnál csodásabb étkek közelében maradni. – Senkit se bántok. És erős vagyok – feszítette meg a bicepszét, mely csak a küklopszok közt számított csenevésznek, az emberek inkább herkulesinek mondták volna. – Ha maradhatnék, megdolgoznék az ételért – tette hozzá reménykedve, és könnyölgően a kislányok mamájára pislogott, hisz azzal ő is tisztában volt, hogy a családokban általában a nők hozzák meg a fontos döntéseket.

– Aztán tudsz-e szántani? – kapcsolódott be Apjukom, aki mindig is sajnálta, hogy csak lányai születtek, mert így senki sem segített neki a mezei munkában.

– Nem igazán – motyogta a fejét lehajtva Diabáz –, de szívesen megtanulom.

(Őszintén szólva, bármit szívesebben csinált volna, mint a söprögetést a műhelyben.)

Ezek után a családi kupaktanács egyhangúlag úgy döntött, hogy Diabáz maradhat, ha megdolgozik az ellátásért.

Eleinte csak szántott-vetett Apjukommal, délután meg a gyerekekkel játszott, de miután kiderült, hogy mennyire érdekli a konyhaművészet, az asszony mellett azt is kitanulta. Olyan tehetséges volt a gasztronómia terén, hogy nemsokára már ő főzött az egész családra. Fel is szedett mindenki jó pár kilót. Néha meglátogatta a szüleit, és vitt nekik egy éthordóban kóstolót, amit azok a fiú kedvéért látszólag élvezettel elfogyasztottak – ámbár szívesebben maradtak volna a rántott kavicsoknál.

Így élt Diabáz sok éven át boldogan az emberek közt, s itt akár vége is lehetne a mesének, ha egyszer csak nem történik valami.

Egy verőfényes nyári napon mindannyian kint reggeliztek a teraszon. Éppen Diabáz mennyei lekváros palacsintáját tömték magukba két pofára, amikor irdatlan nagy szél kerekedett. Le is sodort a háztetőről egy cserepet, ami az asztalra esve széttörte a lekváros üveget. Felnéztek az égre. Egy óriás sárkány szállt el fölöttük, annak a szárnycsapásai okozták a szelet.

Na, vége lett az aranyéletnek! A sárkány tanyát vert a vidéken, és hatalmas pusztítást végzett. Felperzselt az arany búzamezőket, a zöld veteményeseket, és egy királynőt követelt cserébe, hogy továbbálljon. Ám mivel a környéken csupa egyszerű ember lakott, nem akadt köztük egy királynő se, a sárkánynak végül be kellett érnie egy közönséges parasztlánnyal. S bizony,

Apjukomnak volt egyedül lánya, a másik hat családban, akik errefelé éltek, csupa fiú született.

Volt nagy sírás-rívás, de hát mit tehettek volna? Életemet, a nagyobbik lányt fel kellett áldozni, különben mindenki éhen hal.

Életem rettentő dühös lett. Annyira megszerette Diabáz főztjét, hogy esze ágában se volt holmi bugris sárkánnyal elmenni, és rézpikkelyeit fényesítgetni, fejét vakargatni egész nap. (Ugyanis az dajkamese, hogy a sárkányok felfalják a királylányokat, ők a rebarbasüteményt és az ánizspálinkát kedvelik, utóbbtól tudnak olyan szép kék lángot fújni.)

Diabáz viszont időközben Életemet szerette meg. Imádta elnézni, ahogy a lány a főztjétől napról napra jobban gömbölyödik. El is döntötte magában, hogy nem hagyja annyiban a dolgot, de egyelőre nem jutott eszébe semmi megoldás. Kint üldögélt a pajtában késő este, és elkeseredetten törte a fejét, miközben a többiek a házban zokogtak, amikor egyszer csak észrevette, hogy valami mocorog a sarokban. Csak nem egy kerti pele? Rémülten talpra ugrott, mivel a küklopszok rettegnek a peléktől, de aztán, amikor jobban megnézte, látta, hogy csak a régi sporttáskája az, ami mozog. Eszébe jutott, hogy egykor ebbe tette a villámköteget, amit Héphaisztosz műhelyéből emelt el, amikor világgá ment. Abban a pillanatban tudta, mit kell tennie. Hát nem erről szóltak a mesék, amiket régen Dolomit bácsitól hallott? Itt a hőstett, amire mindig vágyott. Holnap megküzd a sárkánnyal. Az elhatározástól annyira megnyugodott, hogy a puha, illatos szénán hanyatt dőlve el is aludt néhány percen belül.

Másnap reggel kikötözték Életemet egy sziklához, és otthagyták egyedül. Diabáz elrejtőzött egy közeli galagonyabokorban.

Nemsokára megjelent a sárkány, leszállt a szikla mellett, és hatalmas szárnyát összecsukva a lányhoz lépkedett.

– Nem akarok veled menni! – kiabálta Életem nagy mérgesen.

– Pedig fogsz – dörmögte a sárkány óvatosan, nehogy véletlenül lángot fújjon rá, hiszen az előbb hörpintett fel egy hektó ánizspálinkát.

– Miért?! Miért, miért, miért?! – sikoltozott Életem, és a dühtől a gránátalmánál is vörösebb lett az arca.

– Hogyhogy miért? – csodálkozott a sárkány. – Hiszen ez a hagyomány. Minden sárkánynak szüksége van egy királylányra. Khmm... esetleg parasztlányra – igazította ki magát –, hogy rendben tartsa a barlangját, fényesítse rézpikkelyét, vakargassa a fejét. Tudod, milyen idegesítő az állandó viszketés? Már egy éve nem vakarta meg senki a fejem.

– Én jusz se fogom – jelentette ki Életem. Aztán még maga is meglepődött, mikor hozzátette:

– Diabázt szeretem, és hozzá akarok menni.

Azzal sírva fakadt, mert eszébe jutott Diabáz gyönyörű, nefelejcskék szeme, majd mindjárt utána híres csokoládétortája, amiből ő már soha többé nem ehet, ha a sárkány elviszi innen.

– Mind ezt mondjátok – tört ki az elkeseredés a sárkányból. – Hol Diabázhoz, hol a szomszéd fiúhoz... Hát énvelem mi a baj? Engem nem lehet szeretni?

Életem elhallgatott, mert egy kicsit megsajnálta a sárkányt. Észre sem vette, hogy csak megjátssza magát. Igazából nem is szeretetre vágyott, csak egy házvezetőnőre, mert az utolsó királylány, akit elragadott, eléggé megöregedett és reumás is lett, úgyhogy a sárkánynak tavaly nyugdíjaznia kellett.

– Akkor se mehetek veled – suttogta a lány. – Keress valaki mást.

– Egy nagy nyavalyát keresek! – fortyant fel a sárkány. – Te jössz velem, és passz.

Azzal karmával nyúlt a kötél felé, hogy szétszakítsa, és Életemet a hátára véve hazarepüljön.

Na, ezt már nem nézhette tétlenül Diabáz. Előlépett a bokor rejtekéből, és előkapta Zeusz ficerdő-mocorgó villámait. Kihúzott egyet a kötegből, és rákiáltott a fenevadra:

– Ne merj hozzányúlni, te szörnyeteg, vagy megjáród!

A sárkány megfordult. Elég nehezen sikerült, mivel olyan hosszú volt fejétől a farkáig, mint egy kamion.

– Ki a szörnyeteg?! – bődült fel paprikásan, mert nem szerette, ha a fajtájára utaltak.

Majd valamivel higgadtabban folytatta:

– Te vagy Diabáz, ha nem tévedek.

– És ha igen? – nyelvelt a fiú, aki villámokkal a kezében egész bátornak érezte magát.

– Na, ebből elég! – vesztette el türelmét a sárkány, és a levegőbe emelkedett. – Akárki is vagy, most véged!

Diabáz ekkor elhajította az első villámot, ami levágta a sárkány egyik karmát. A sárkány meglepődött: eddig úgy tudta, semmi se fogja rézkarmát, rézpikkelyét. Nem is bánta nagyon, mert ávizspálinkától teli hassal amúgy is bajos volt a pedikűr. Nehézkesen megfordult a levegőben, és a fiúra támadt.

Diabáz eldobta a második villámot. Ez beleállt a sárkány farkába, hogy az felüvöltött fájdalmában, és kitért balra. De nem hagyhatta, hogy legyőzzék, hiszen még sosem vesztett

párviadalt, ezért újra a fiú fölé siklott, és megpróbálta egy nagy lángcsóvával elégetni. Ám nem tudta, hogy a küklopszokat nem fogja a tűz – különben hogy is tudnák megenni a tüzes lávalevest –, úgyhogy Diabáz sértetlenül megúszta. Sikerült egy újabb villámmal eltalálnia a fenevadat, s ezúttal kilukasztotta a szárnyát.

Ahogy a sárkány meghallotta a lyukon átsüvítő szelet, tényleg megijedt. Kétségbeesetten újra meg újra a fiúra támadt, de az mindegyik támadást sikeresen hárította. A sárkány nemsokára úgy nézett ki a pikkelyei közé fúródott villámokkal, mint egy rézszínű tűpárna.

Végül, épp mielőtt Diabáz kifogyott volna a munícióból, feladta a küzdelmet. Lyukas szárnyal, féloldalasan bukácsolva a levegőben, szégyenszemre haza kellett repülnie. Soha többé nem tért vissza arra a vidékre.

Diabáz meg szétszakította Életem köteleit, és megcsókolta a lányt. Aztán elmondták egymásnak az összes badarságot, amit a szerelmesek egymásnak mondani szoktak, majd kézen fogva hazamentek a kis, perszínű házba.

Aranyom, Apjukom meg a lányok anyja annyira megörültek, hogy visszakapták Életemet, hogy cseppet se bánkódtak a hatalmasra nőtt küklopsz-vőlegény miatt. Az elmúlt évek alatt egyébként is úgy megszerették a fiút, mintha a sajátjuk lett volna.

Miután megtartották a kézfogót, Diabáz felvette a Villámhajigáló családnevet, és beiratkozott cukrász és szakács szakra a Pallasz Akadémiára, ahol a szigeten a tudományok mellett a mesterségeket is oktatják. Olyan híres séf lett belőle, hogy az istenek királya meghívta az Olümposzra főszakácsnak. Attól kezdve aztán Életem az istenek asztalánál fogyaszthatta férje főztjét, amit a világon mindennél jobban szeretett – persze csak a férje után.

Mondhatnám, hogy boldogan éltek, amíg meg nem haltak, de igazából nem is haltak meg, mert Zeusz egy év végi jutalmazásnál mindkettőjüket halhatatlanná tette. Hiszen ő a földkerekség legnagyobb munkaadója, akinek Diabáz örömmel dolgozik, amíg csak világ a világ.

A Moirák ajándéka

A kígyót nyugdíjazni kellett, ugyanis ahogy öregedett, egyre aluszékonyabbá vált. Hol itt, hol ott találtak rá, ahogy valamelyik sarokba támasztott golfütő köré csavarodva szunnyad.

Zoé kinyitotta a szemét. Bár nem tudta, de épp aznap lett kilencéves. A kislány egy barlangban lakott, és azért nem tudta, hogy aznap van a születésnapja, mert talált gyerekek volt.

Maia, aki örökbe fogadta, legalább százszor elmesélte neki a történetet, hogyan találtak rá csecsemőkorában a delfinek a tengeren, ahol egyedül hánykolódott egy mentőcsónakban. A delfinek, a sziget hivatalos vízi mentői orrukkal kitolták a csónakot a homokos partra, ahol éppen Poszeidónnak, a tenger istenének hétezredik házassági évfordulóját ünnepelték Kalliszté lakói. A vendégek közt mindenféle lény előfordult: nimfák, faunok, küklopszok, kentaurók, emberek, és persze istenek meg istennők. Maia nimfa is ott volt, és azonnal beleszeretett a pufók, vörös hajú kisbabába. Mindenki tudta, milyen régóta vágyik egy kislányra, így hát Zeusz, az istenek királya rögtön rábízta a gyermeket. Egykor őt is az örökifjú nimfák nevelték fel, ezért tudta, a kicsi jobb kezekben nem is lehetne.

Szombat reggel volt, és Zoénak sehogy sem akaródzott felkelnie, bárhogy nógatta nevelőanyja. Azt tervezgette az ágyban, mit csináljon aznap. A takarítást biztosan nem ússza meg, gondolta, de utána átmehetne játszani Dirkéhez és Meliához, a legjobb barátnőihez, akik a közeli ligetben laktak.

Esetleg megkereshetné Nephelét, hogy a mezőn hanyatt fekvve együtt nézzék a felhőbábszínházat. Nephelé ugyanis mozgó állatfigurákká tudta varázsolni a felhőket az égen. Azt állította, elég ha csak rágondol egy állatra, mondjuk egy medvére, és a felhő máris medve alakú lesz. Két lábra áll, vicsorog és a mancsával hadonászik. Egyszer annyira élethűre sikerült a mutatvány, hogy még a méheket is összezavarta. Azt hitték, a felhőmedve el akarja lopni a kaptárból a mézet, és dühös zúgással rátámadtak. Ám az olyan magasan volt, hogy a méhek kis szárnyaikkal nem tudtak odáig felrepülni. Félúton kifulladtak, és vissza kellett fordulniuk.

Zoé rettenetesen irigyelte Nephelétől ezt a képességet. Ami azt illeti, már minden korabeli gyerekeknek volt a környéken valami tehetsége vagy csodás képessége, csak neki nem.

Mióta a három agg sorsistennő, a Moirák elolvasták a *Száz legszebb népmese* című könyvet, afféle tündérkeresztanyákként minden kisbabának adtak valami kiemelkedő vagy csodás képességet a szigeten. Mostanra egész Kalliszté tele volt repülő faunokkal, táncos lábú kentaurokkal, gyönyörűen éneklő libapásztorlányokkal, vagy extra gyors növekedésű aranyhaját viselő nimfákkal.

Persze, akadtak vicces képességek is. Ilyenkor a Moirák azzal védekeztek, hogy unják mindig ugyanazokat az adományokat kiosztani. Volt például egy királyfi, aki ha kifújta az orrát, olyan zápor kerekedett, hogy mindenki bőrig ázott a környezetében, ezért a szülei állandóan vastag, piros sálát tekertek a nyakára, nehogy megfázzon. Vagy ott volt az a kislány, aki csak dalban tudott beszélni. A hosszabb mondandókat ráadásul operaáriaként adta elő. A szülei attól féltek, ilyen bosszantó tulajdonsággal sose tudják férjhez adni.

Maia odakiáltott Zoénak, hogy elmegy felmosóvízért a patakhoz, a kislány meg végre felkelt. Kiült egy bögre tejjel és a tegnapi sütemény maradékával a barlang előtti sárga fenyőfaasztalhoz reggelizni.

Egyszer csak egy nagy, fekete-fehér tollú szarka röppent eléje a fáról.

– Jó napot! – köszönt a madár udvariasan, pedig a szarkák általában nem ismerik az illetet. – Megeszed még azt a kis szilvás lepényt?

Zoé hitetlenkedve rámeredt, de aztán azt gondolta, csak a képzelete játszik vele, és visszafordult a reggelijéhez.

– Na, mi van, a füleden ülsz? – mondta pofátlanul a szarka, és megbillegette a farkát.

Ami azt illeti, ez a hangnem már inkább illett egy szarkához, akinél szemtelenebb jószág nem lakott a barlang körüli erdőben.

– Te beszélsz? – kérdezte meghökkenve a kislány.

- Naná, majd havasi kürtön játszom – felelte epésen a szarka. – Nem tudom, mi ebben a furcsa.

- Eddig még sohasem értettem, mit beszélnek az állatok – jegyezte meg csodálkozva Zoé.

- Az a te dolgod. Véletlenül nem ma lettél kilencéves?

- Nem... vagyis nem tudom – bizonytalankodott a kislány. – Maia szerint körülbelül egy hónappal ezelőtt lehetett a születésnapom, de a pontos dátumot ő sem ismeri. Tudod, talált gyerek vagyok.

- Akkor biztos, hogy ma van az igazi születésnapod. Nyilván a Moirák ajándékáról van szó. Az új képesség akkor jelentkezik először, amikor egy gyerek betölti a kilencedik évét – jelentette ki a madár, és félrehajtott fejjel szemügyre vette a lepényt.

Zoé még mindig kábultan a meglepetéstől elé toltta, mire a madár kényeskedve csipegetni kezdte.

- Mindig is azt gondoltam, hogy kivételesen szép színe van a hajadnak. Ha jól emlékszem, ezt az árnyalatot tizsiárvörösnek hívják. És a ruhád is nagyon bájos – csevegett evés közben a szarka.

Zoé kezdte megkedvelni.

- Nem vakargatnád meg egy kicsit a tarkóm? – nyújtotta oda a fejét reménykedve a madár.

Zoé udvariasan megvakargatta.

- Ó, ez jólesik – nyögdecsejt a szarka a szemét félig behunyva. – Nagyon köszönöm. Már tegnap óta viszket. Talán azt jelenti, hogy látogatóm lesz. Esetleg pénz áll a házhoz. No, nem mintha anyagias lennék! Csak szívesen díszítem csillogó pénzermékkal, gyűrűkkel, egyebekkel a fészkemet. Szeretem a kreativitást a lakberendezésben. Apropos, Agamemnón vagyok. De te szólíthatsz Meminek is.

Megfordította a maradék lepényt, és reménykedve alánézett, mintha korhadtt fadarab volna, ami alatt csak úgy nyüzsögnek a finom, kövér kukacok.

- Tudod, a szarkáknak általában olyan nevet adnak a szülei, mint Odvas vagy Bogyó – folytatta -, de én egyszer *találtam* – kicsit megnyomta a szót – néhány lapot az Iliászból, és megtetszett benne ez a név. Agamemnón – bekapta az utolsó falatot – híres király volt. Úgy éreztem, illik hozzám a név, ezért felvettem. Most mennem kell! De még biztosan találkozunk, nem lakom messze. S ha akadna néha egy kis száraz kenyérhéj vagy sajt, kérlek, gondolj rám!

Azzal megint megbillegette a farkát, és elrepült.

Reggeli után Zoé sétálni indult az erdőben. Gondolta, kipróbálja új képességét. Ahogy bandukolt a fák alatt, észrevette, hogy mintha állandó morajlást hallana. Mint amikor valahol messze egyszerre sokan beszélnek. Néha pár hangosabb szót is el tudott csípni, mint például „Zeusz villámaira, egy héja!” vagy „Megezed még ezt a szöcskét, drágám?” vagy „Büdös kölykök, másztok vissza azonnal a fészekbe!”.

Megállt az ösvény közepén. A lába előtt egy galacsinhajtó bogár erőlködve görgetett egy nála jóval nagyobb ürülékgolyót. Zoé hallotta, ahogy nagyokat nyög. Leguggolt mellé a földre.

– Segíthetek? Szívesen gurítom helyetted – ajánlotta.

A bogár megállt egy percre. Felnézett rá, és megtörölte a homlokát.

– Ez nagyon kedves tőled, de inkább majd magam. Nem lenne tisztességes a többiekkel szemben. Versenyzünk, hogy ki tud több galacsint gyűjteni, és én még soha nem nyertem. Pedig ebben a hónapban egy gyönyörű, tágas lakás a díj. Annak a fának a gyökerei közt van – bökött az egyik mellső lábával a csinos égerfára, ami néhány méterre állt tőlük. – Tudod, nőszülni készülök, és kell a hely a gyerekeknek – hajtotta le a fejét szemérmesen.

– Nem is igaz – szállt le mellettük a jázminbokorra egy lepke. – Ez a féleszű álomvilágban él – fordult a kislányhoz. – Senki se fog hozzámenni, hiszen még a ganajt se tudja szabályosan görgetni.

– Miért, mi a baj vele? – érdeklődött Zoé, aki szerint a galacsinhajtó bogár nagyon takaros kis golyót gurított maga előtt.

– Hát nem látod? – méltatlankodott a lepke. – Hiszen nem fejjel lefelé hajtja. Ez szabálytalan. Mióta világ a világ, a galacsinhajtó bogarak fejjel lefelé, a hátsó lábukkal gurítják a galacsint. Őt megint ki fogják zárni a versenyből.

A galacsinhajtó bogár lehajtotta a fejét.

– De így sokkal könnyebb. Még gyerekkoromban vettem észre, csak hát a megszokás, a hagyományok... érted? Mindig nehezen fogadják be az új dolgokat.

Zoé azt mondta, érti, és felállt. Pedig dehogy is értette. Hát nem mindegy, hogy fejjel lefelé vagy felfelé görgetik azt a galacsint? Fő, hogy eljusson oda, ahova kell.

Elköszönt és továbbment. Addigra már az erdő hangja nemcsak egyfajta megnyugtató zsongás volt, hanem sok ezer élőlény tisztán kivehető, egymásba fonódó beszéde.

Egyszer csak mintha gyereksírást hallott volna.

– Nem, nem is gyerek sír, inkább valami állat – gondolta. – Talán farkaskölyök? Vagy hiúz?

Elindult a hang forrása felé, óvatosan kerülgetve a szúrós galagonya- és szederbokrokat. Egy kis domb előtt nemsokára észrevett egy üreget. Biztosra vette, hogy innen jött a sírás, ami most abbamaradt. Odament a lyukhoz, és letérdelt.

– Hahó, van ott valaki? – kiáltott az ásító feketeségbe.

Szipogást hallott, meg valami motoszkálást, aztán egyszer csak felbukkant egy idegesen szimatoló orroccka, és két apró, csillogó gombszem. Az állatkölyök rövid, barna szőre a torka alatt csinos, fehér mellénykébe ment át.

– Hát te ki vagy? És *mi* vagy? – kérdezte tőle kíváncsian.

– Pikkpakknak hívnak. És természetesen vadászgörény vagyok – mondta méltóságteljesen a kölyök. – Nincs nálad valami enivaló? – érdeklődött mohón. – Mármint hús. Vagy tej. Vagy tojás.

– Sajnos, nincs. Micsoda név az a Pikkpakk?

– Anyukám nevezett így el. Azt szokta mondogatni, hogy kettőt se pislant, és én már pikkpakk, ott se vagyok.

Lehorgasztotta a fejét.

– De már két napja nem láttam az anyukámat, és nagyon éhes vagyok.

Újra sírni kezdett.

A kislány tanácstalanul nézte.

Ekkor leszállt melléjük egy vadgalamb.

– Mondtam neki, hogy az anyja nem jön vissza. Úgy végezte, akár az apja, egy csapdában. Láttam.

– Hazudsz! – ugrott felé Pikkpakk mérgesen, mire a galamb rémülten felrebbent.

– Ha az anyukád eltűnt, nem maradhatsz itt egyedül. Nem él a környéken rokonod? Egy nagybácsi vagy nagynéni? – kérdezte Zoé gyöngéden.

– Nincs senkim – sóhajtott a kicsi. – A családomban mindenki egyke volt.

– Akkor gyere velem – indítványozta Zoé. – Maia biztosan nem bánja, hiszen engem is befogadott. De messze lakunk, legjobb lesz, ha viszlek.

Pikkpakk rögtön a nyakába mászott, és boldogan köré csavarodott. A szőre puhán csiklandozta, olyan volt, mintha meleg szőrmegallért viselne. Erre azonban nem szívesen gondolt, mert sejtette,

hogy a kölyök anyja és apja is szőrmeként végezte.

- Mmm, jó szagod van, mint az anyukámnak – mormogta elégedetten a kölyök.

Zoé nem nagyon örült, hogy egy görényhez hasonlítják a szagát.

Otthon Maia zsörtölődött ugyan, hogy nem szeretné, ha bolhák ugrálnának a szép, tiszta barlangjában, de beleütött két nyers tojást egy tálba, és letette Pikkpakk elé a földre, aki rögtön rá is vetette magát.

A nimfa cseppet se csodálkozott, amikor Zoé elmesélte, hogy reggel óta érti az állatok beszédét. Meg is könnyebbült, hogy ezt, és nem valami bosszantó képességet kapott a gyerek.

Másnapról aztán gyökeresen megváltozott a kislány élete. Ki tudja, hogyan, de pillanatok alatt elterjedt az erdőben a hír, hogy érti az állatok beszédét, s csak úgy dőltek hozzá a segítségre szoruló betegek. A barlang előtti terasz folyton napszúrást kapott varangyokkal, törött lábú nyulakkal és köhécselő énekesmadarakkal volt tele.

Nem csoda, hogy Zoé néha azt se tudta, hol áll a feje. Mint például néhány héttel később, egy szép, nyári napon. Már kora reggel egy agyarázkodást szenvedett borz tántorgott elő az erdőből. Őt a kislány bevitte a barlangba, s mivel tudta, hogy csöndes, sötét helyre van szüksége, ágyat vetett neki a szekrény aljában – sajnálatos módon pont Maia legszebb, ünnepi abroszán.

Ezután meg kellett etetnie langyos kecsketejjel a két napja talált, elárvult őzgidát. Majd jött egy róka, akinek a foga fáj. Neki cérnát kötött a fájós fogára, a cérna végét kilincsre kötötte, és jól becsapta az ajtót.

Közben a három süldő vadmalac, akik gyomorrontás elleni szer miatt jöttek hozzá, rátaláltak Maia legjobb borára, és mind benyakalták. Most részegen tántorogtak össze-vissza, és azt visítogták, hogy „Nem félünk a farkastól! Nem félünk a farkastól!”, míg Zoénak bele nem fájdukt a feje.

Ott volt még ráadásul egy vemhes sün, aki Hermész szárnyas sapkáját nézte ki szülőszobának, és belefialt négy rózsaszín, puha tüskéjű kölyköt.

Hermész, Maia felnőtt fia épp akkor látogatta meg az anyját. Azért viselt szárnyas sapkát (sőt, szárnyas sarut is), mert ő volt Zeusz hírnöke. Ha az istenek királya rábízta, hogy hirdesse ki a legújabb rendeletét, felvette a szárnyas sapkát és sarut, és hipp-hopp, már fel is szállt az Olümposz hegyről, ahol a többi istennel lakott. Körbepölyt a szigetet, és a levegőben lebegve egy szócsövön át mindenhol kihirdette a rendeletet.

Ezenkívül ő kézbesítette a leveleket és csomagokat. Rettenetesen elfoglalt volt, de nagyon szerette a mamáját, így amikor csak tudott, kézbesítés közben beugrott hozzá. Valljuk be, ez nem mindig használt a rábízott árunak. Például, ha egy nagymama házi készítésű gyümölcsfagylaltot küldött a sziget másik oldalán lakó unokájának, a fagylalt rendszerint elolvadt, mire célba ért, ugyanis útközben Hermész gyakran megállt Maiánál uzsonnázni.

No de – visszatérve a sünökre – a sapkának, úgy látszik, felébredt a védelmező ösztöne, mert az újszülöttekkel összevissza repkedett a levegőben, és nem engedte magát megfogni, hiába kergette a kislány jó tíz percen keresztül. Végül, amikor Hermész kijött a barlangból és ráparancsolt, a gazdája kezébe hajlandó volt

leszállni. Az isten kiszedte a kis sünöket a sapkából, s miközben azt dörmögte, hogy egy vándorcirkuszban sincs ennyi állat, háncsból font kosárkába tette őket.

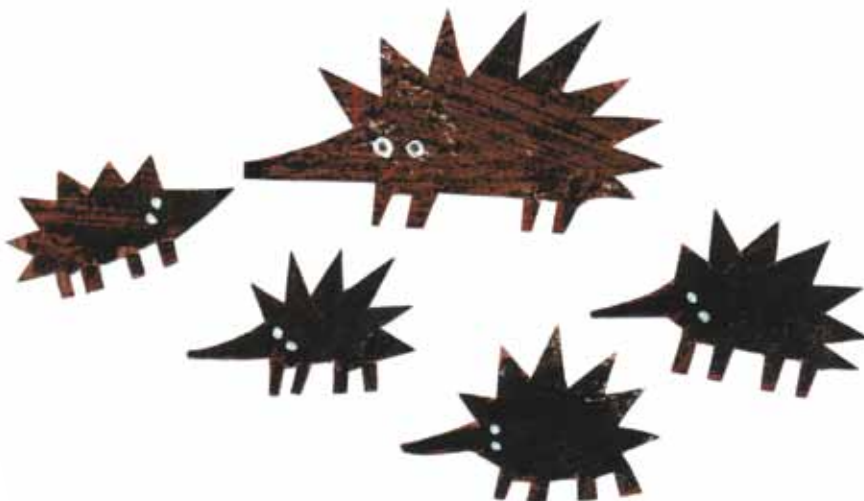
Délutánra viszont úgy tűnt, elrendeződtek a dolgok. Az anyasün és fiai a háncskosárban egy polcon pihentek. A malacok kijózanodtak, és a változatosság kedvéért a gyomruk helyett a fejüket fájlalták. Amikor azonban még egy kis bort akartak kunyerálni azzal a felkiáltással, hogy „Kutyaharapást szőrével!”, Zoé mérgesen rájuk ripakodott, és elzavarta őket. Az őzgida békésen elaludt, és a kislány fáradtan lezökkent egy székre a barlang előtt.

Agamemnón leszállt eléje az asztalra.

– Jaj, Memi – nyögött fel Zoé. – Alig bírom már. Reggel óta talpon vagyok, ma még nem is ebédeltem. Iskolába se tudtam menni. Ebben a hónapban már harmadszor.

A szarka megköszöri a torkát.

– Hát, ami azt illeti, még én sem ettem. Esetleg nem maradt egy kicsi a tegnapi sajtból? –

pillantott rá reménykedve. – Megjegyzem, falatozás közben jönnek a legjobb gondolatok. Hátha támad valami ötletünk, mit kezdünk a sok beteg állattal.

A kislány bement a barlangba, és kihozott a szarkának egy kis ementálit, magának meg kenyeret és gyümölcsöt.

Agamemnón már elcsipkedte a sajt felét, amikor egyszer csak felkapta a fejét.

– Megvan! – kiáltott fel. – Hát nem megmondtam? Biztos a sok kalcium miatt. Tudod, a sajtban sok a kalcium. Valahol olvastam, hogy serkenti az agyműködést... – kezdte tudálékosan magyarázni.

– Jó, de mi van meg? – vetette közbe Zoé türelmetlenül, mert cseppet se kedvelte a hosszú, tudományos fejtegetéseket.

– Hát a megoldás – bökte ki a szarka. – Természetesen Dr. Aszklépiosz.

– Ki az a Dr. Aszklépiosz?

– A sziget orvosa. Bár azt hiszem, manapság nem sok dolga akad. A vadgalamb szerint egész nap csak golfozik. Panaszkodik is, hogy túlságosan egészségesek a szigetlakók, alig van munkája.

– És hogyan tudna ő segíteni? – kérdezte Zoé.

Sosem volt még igazából beteg, leszámítva egy kis megfázást, de annyit azért ő is tudott, hogy az orvosok embereket gyógyítanak.

– Nos, szerintem pályamódosítással – felelte a szarka. – Meg kellene látogatnunk, és meggyőznünk arról, hogy kezeljen inkább állatokat.

Zoének tetszett az ötlet, így hát szólt a vadgalambnak, a vadgalamb szólt a nyúlnek, a nyúl pedig szólt Villámnak, a szarvasnak.

A szarvas nemsokára meg is érkezett. A kislány a hátára ült, és jó erősen belekapaszkodott az agancsába, mire az állat – nevéhez híven – villámgyorsan vágatni kezdett. Agamemnón a levegőben követte őket. A szarvas végigfutott a barlang előtt vezető erdei ösvényen, elszáguldott előbb az iskola, majd a Heszperidák kertje mellett, aztán megkerült egy dombot, és miután átkelt a patak fölött átívelő kis fahídon, már ott is volt Dr. Aszklépiosz házánál.

Zoé lecsúszott Villám hátáról, s a szarkával a vállán belökte a házat övező kert díszes vaskapuját, amit Héphaisztosz kovácsolt a doktornak, néhány golfütővel egyetemben. Végigment a takaros, szürke murvával beszórt úton, míg a sárga villa elé nem ért.

Belépett az ajtón. Szemközt cseresznyeszínűre pácolt fapultot látott, amin tábla állt, ezzel a felirattal: RECEPCIÓ. A tábla mellett egy nagy, összetekeredett kígyó aludt. Az ajtó nyitására felemelte a fejét.

– Remélem, nem szürgősz, mert moszt ninc rendelési idő – mondta, de a rémes sziszegéstől alig lehetett érteni.

– Miért, máskor van? – kérdezte Agamemnón csípősen.

Úgy hallotta, az utóbbi hónapban a doktornak egyetlen esete se volt.

– Természetesen – bólintott a kígyó kimérten. – Minden délelőtt nyolc ész

tizenkettő között. Gyertek vissza akkor.

Megint karikába tekeredett, és visszafeküdt a pultra.

– De mi nem vagyunk betegek – magyarázta Zoé. – Dr. Aszklépioossal szeretnénk beszélni...

– Fontos üzleti ügyben – toldotta meg a szarka.

– A doktornak szoszinc üzleti ügye – nézett rájuk elutasítóan a kígyó. – Ő igazi úriember. Moszt egyébként sze elérhető.

– Miért, talán eltévedt a golfpályán? – Agamemnónt már tényleg bosszantotta az akadékoskodó kígyó.

– A mindennapi tesztmozgász nagyon fontos, ha nem tudnád – mondta sértődötten a kígyó.

– Nem segítenél valahogy? Akire ilyen fontos feladatot bíznak – bújt ki Zoéból a diplomata –, az szerintem mindig képes helyesen felmérni a helyzetet. Komoly problémánk van, amiben csak a doktor segíthet.

A kígyó önelégülten rápillantott.

– Hát, ami aszt illeti, nem tölthetném be eszt a posztot, ha egy cepp szütnivalóm sze lenne. Jól van, szólok neki. De nem garantálom, hogy azonnal rá isz ér.

Azzal lesiklott a pultról, és kitekergett az ajtón.

Zoé szemügyre vette a hallt, míg váraoztak. A fekete-fehér kockás kőpadlót ízlésesen egészítette ki két egyszerű, dór stílusú oszlop, és egy széles, márvány csigalépcső, ami az emeletre vezetett, ahol a doktor lakosztálya lehetett. A földszinten a hallból több ajtó is nyílt, RENDELŐ, ISPOTÁLY és GYÓGYSZERTÁR felirattal. Épp azon törte a fejét, mi lehet az ispotály – Memi szerint valami gyümölcs, talán a naspolya rokona –, amikor alig öt perc váraozás után Dr. Aszklépiosz belépett a házba, nyomában a kígyóval.

Magas, még fiatalnak tűnő férfi volt, átható, kék szemmel és háromnapos borostával. Némileg gyűrött inget viselt, és jobb lábára alig észrevehetően sántított. Az egyik kezében ezüstfejú golfütőt pörgetett. Mogorván a kislányra meg a szarkára nézett, és biccentett.

– Mi az a halaszthatatlanul fontos ügy? – vetette oda köszönés nélkül.

Hiába volt udvariatlan, Zoé azonnal megbízott a férfiban, mintha mindig is ismerte volna, így hát elmesélte mindazt, ami a kilencedik születésnapja óta történt. Dr. Aszklépiosz a golfütőjét pörgetve figyelmesen hallgatta, egyszer se szakította félbe.

Amikor a végére ért, Zoé kifulladásra még ennyit tett hozzá:

– Szóval, azért jöttünk, hogy a segítségét kérjük.

– De hát, hogyan segíthetnék? Én embereket gyógyítok – mondta Dr. Aszklépiosz, ám mintha némi érdeklődés csillant volna átható kék szemében, és a golfütő pörgetését is abbahagyta, aminek Zoé kifejezetten örült, mert kicsit szédült tőle.

– Hiszen nincs egy betege se – mutatott rá a kislány.

– Ez igaz! – sóhajtott fel a férfi. – Hiába, más idők járnak. Se egy háború, se egy járvány... Az almafákról lepotyogó gyerekekről nem is szólva. Manapság már senki se mászik fára? – nézett vádlón Zoéra, mintha ő tehetne arról, hogy egy kölyök se törte el mostanában a kezét, miközben leesett az almafáról.

– Ezért kellene inkább állatokkal foglalkoznia. Az erdő tele van sérült és beteg állatokkal. Én segíthetnék mindennap, iskola után. És szombaton is.

Agamemnón a fülébe súgott valamit.

– Memi szerint megkérhetnénk Hermészt, hogy vállalja el a járóképtelen állatok szállítását. Szerintem hajlandó lenne rá, csak meg kell győzni.

- Nem rossz ötlet - mormolta túnnődve maga elé Dr. Aszklépiosz. Körülnézett, és felélénkülve hangosan gondolkodott: - Kicsit átrendezhetnénk a szobákat...

(Zoének tetszett, hogy máris többes számban beszél.)

- Kiraknánk az ispotályból az ágyakat (a kislány végre rájött, hogy az ispotály kórházat jelent), és ketreceket tennénk be a lábadozóknak - folytatta. - A kapu fölé pedig kiírhatnánk, hogy:

ÁLLATKLINIKA.

Egyre jobban csillogott a szeme, ahogy tervezgetett, és olyan mohó érdeklődés ült ki az arcára, hogy már cseppet se tűnt mogorvának.

Zoé elmosolyodott.

- Akkor megegyeztünk?

- Kezet rá - nyújtotta kezét a férfi boldogan. - Kell még néhány nap, hogy elintézzem az átalakításokat, de szombat reggel várlak.

Így hát Zoé a szarvas hátán hazatért a barlangba, és beszélt Hermésszel. Az isten, aki soha semmit nem tudott megtagadni a kishúgától, morogva bár, de beleegyezett a betegszállításba, Agamemnón pedig elhíresztelte az erdőben, hogy néhány nap múlva megnyitja kapuját az Állatklinika.

Amikor a kislány szombat reggel megérkezett a ház elé, és látta, hogy a hall tele van békésen várakozó állatokkal, akik közt a kígyó fűgén ide-oda siklik, és sorszámokat osztogat, a boldogságtól nagyot dobbant a szíve. Úgy érezte, mintha mindig is itt lett volna a helye. Attól kezdve aztán minden szabadidejét a sárga villában töltötte. Dr. Aszklépiosz jobb kezeként nap mint nap együtt kötöztek, gipszeltek és injekcióztak. A férfi nemsokára el se tudta képzelni az életét nélküle.

Évek múlva, miután befejezte az iskolát, Zoé már teljes állásban dolgozott a klinikán, mert a kígyót nyugdíjazni kellett, ugyanis ahogy öregedett, egyre aluszékonyabbá vált. Hol itt, hol ott találtak rá, ahogy valamelyik sarokba támasztott golfütő köré csavarodva szunnyad.

S mivel Zoé addigra felnőtt nő lett, Dr. Aszklépiosz viszont egy percet se öregedett - hiszen egy isten fiaként elnyerte a halhatatlanságot -, ahogy ott együtt kötözgettek, gipszelgettek meg injekciózgatnak, szépen lassan egymásba szerettek.

Össze is házasodtak, és attól kezdve Dr. Aszklépioszra senki se mondhatta, hogy mogorva. Mindennap megborotválkozott, vasalt inget húzott, és folyton csak kincsemnek meg édesemnek szólította Zoét. Olyan jókedvű volt egész nap, hogy a beteg borzkölyköknek és medvebocsoknak

nyakra-főre piros nyalókát osztogatott, hiába tiltakozott a mamájuk, hogy ezzel elveszi az étvágyukat az ebédétől.

Boldogan és örökké éltek, de szó szerint, mert áldozatos állatbaráti munkája elismeréseképpen Zeusz, az istenek királya Zoét is halhatatlanná tette. Hét közös lányuk meg természetesen örökölte a halhatatlanságot.

Az egyetlen csepp öröm az örömben az volt, hogy a Moirák az összes lánynak a rémes, gyorsan növekvő aranyhaját ajándékozták születésükkor, ezért Dr. Aszklépiosznak a golfpályát feláldozva ki kellett

vágatnia minden fát a villa körül, különben az egész napjuk azzal ment volna el, hogy az óbégató, hajuknál fogva fennakadt gyerekeket szedegetik le az ágakról.

Akkor pedig ki látta volna el az állatokat?

Tartalomjegyzék

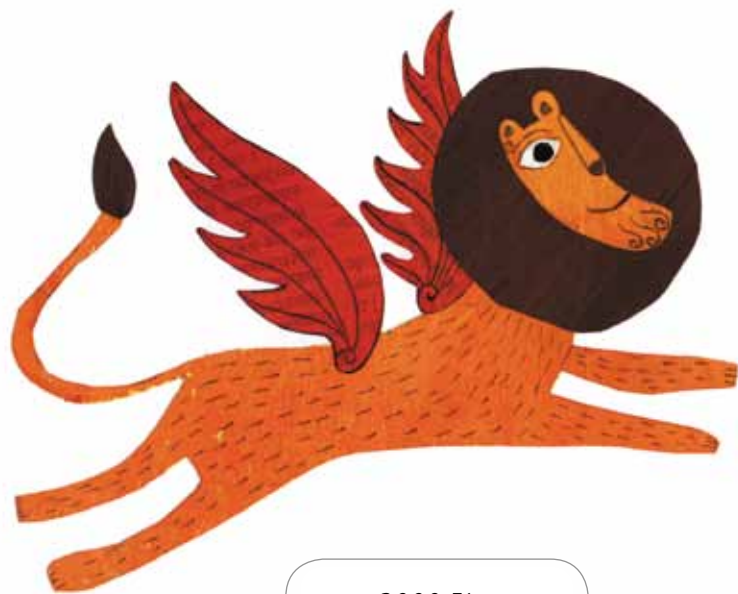
- 5 ... VILLÁMHAJIGÁLÓ DIABÁZ
- 17 ... A MOIRÁK AJÁNDÉKA
- 31 ... A BESZÉLŐ MASZK
- 43 ... HÁROM KÍVÁNSÁG
- 55 ... KIRKÉ ÉS DIRKÉ
- 65 ... A MINÓTAUROSZ BARÁTJA
- 75 ... A KATALÓGUSBÓL
RENDELT MENYASSZONY
- 85 ... A SZÁRNYAS SAPKA
- 97 ... HAMU KIRÁLYNŐ
- 109 ... SÁRKÁNYBŐR
- 119 ... A FEKETE CIPRUS
- 131 ... A DELFIN, AKI NEM TUDOTT
MOSOLYOGNI
- 141 ... AZ ELCSERÉLT LÁNYOK ÉS
A CSILLAGKIRÁLY
- 153 ... BOLHÁCSKA ÉS DAKTILOSZ
- 165 ... A KÖNYVBEN ELŐFORDULÓ
MITOLÓGIAI ALAKOK ÉS LÉNYEK

Kalliszté szigete egyetlen térképen se található. Varázslatos hely ez, ahol különös lények élnek együtt az emberekkel: kentaurok és küklopszok, faunok és nimfák, szfinxek és szirének, nem is beszélve a régi görög istenekről... A sors istennők, a Moirák, minden gyereknek valami csodálatos képességet ajándékoznak - ám ezek nem mindig hasznosak, és főleg nem kellemesek. A sziget lakóival számos izgalmas és humoros kaland esik meg. Zeusz palotájába például turistautakat szerveznek az utazási irodák, és megtudjuk, miként indult be Dr. Aszklépiosz állatkórháza. De mi történik, amikor ellopják Hermész szárnyas sapkáját? Szeretik-e a sárkányok az ánizspálinkát és a rebarbarás süteményt? Kiből lesznek Kalliszté első kísértetei? Megjavulhat-e egy gonosz boszorkány? A klasszikus görög mitológiát háttérként használó mesékből minderre, és sok másra is fény derül. A könyvet Molnár Jacqueline képei illusztrálják.

3000 Ft

ISBN 963936373-1

9 789639 363731